Píseň písní

1 Píseň nejpřednější z písní Šalomounových.
2 Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo
lepší jsou milosti tvé nežli víno.
3 Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá
jméno tvé; protož tě mladice milují.
4 Táhniž mne, a poběhnem za tebou. Uvedltě
mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v
tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více než
víno; upřímí milují tě.
5 Jsemť černá, ale milostná, ó dcery
Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako
opony Šalomounovy.
6 Nehleďte na mne, žeť jsem snědá, nebo
jsem obhořela od slunce. Synové matky mé
rozpálivše se proti mně, postavili mne, abych
ostříhala vinic, a vinice své nehlídala jsem.
7 Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde
paseš? Kde dáváš odpočinutí o poledni? Nebo
proč mám býti tak jako poběhlá při stádích
tovaryšů tvých?
8 Jestliže nevíš, ó nejkrašší mezi ženami, vyjdi
po šlepějích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí
pastýřů.
9 Jízdě v vozích Faraonových připodobňuji tě,
ó milostnice má.
10 Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo
tvé halžemi.

11 Ozdob zlatých naděláme tobě s proměnami
stříbrnými.
12 Dotud, dokudž král stolí, nardus můj vydává
vůni svou.
13 Svazček mirry jest mi milý můj, na prsech
mých odpočívaje.
14 Milý můj jest mi hrozen cyprový na vinicích
v Engadi.
15 Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak
jsi krásná! Oči tvé jako holubičí.
16 Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený!
I to lůže naše zelená se.
17 Trámové domů našich jsou z cedrů, a
pavlače naše z boroví.

2

1 Já jsem růže Sáronská, a lilium při dolinách.
2 Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má
mezi pannami.
3 Jako jabloň mezi dřívím lesním, tak milý můj
mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla
seděti, a sedímť; nebo ovoce jeho sladké jest
ústům mým.
4 Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku
ke mně.
5 Očerstvětež mne těmi flašemi, posilňte mne
těmi jablky, nebo umdlévám milostí,
6 Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou
objímá mne.
7 Zavazujiť vás přísahou, dcery Jeruzalémské,
skrze srny a laně polní, abyste nebudily a
nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by
nechtěl.

8 Hlas milého mého, aj, onť se béře, skáče po
těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.
9 Podobný jest milý můj srně aneb mladému
jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken,
patří skrze mříži.
10 Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň,
přítelkyně má, krásná má, a poď.
11 Nebo aj, zima pominula, prška přestala a
odešla.
12 Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas
prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se
v krajině naší.
13 Fík vypustil holičky své, a réví rozkvetlé
vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má,
a poď.
14 Holubičko má, v rozsedlinách skalních, v
skrýši příkré, ukaž mi oblíčej svůj, nechať slyším
hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a oblíčej tvůj
žádostivý.
15 Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto
škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše
kvete.
16 Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi
lilium.
17 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti,
navratiž se, připodobni se, milý můj, srně neb
mladému jelenu na horách Beter.

3

1 Na ložci svém v noci hledala jsem toho,
kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale
nenašla jsem ho.

2 Již tedy vstanu, a zchodím město; po ryncích
i po ulicech hledati budu toho, kteréhož miluje
duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

3 Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě.
Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má?

4 A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla
toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho,
aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své,
a do pokojíka rodičky své.

5 Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské,
skrze srny a laně polní, abyste nebudily a
nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám
nechtěl.

6 Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako
sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadi-
dlem, dražším nad všelijaký prach apatekářský?

7 Aj, lože Šalomounovo, okolo něhož šedesáte
udatných z nejsilnějších Izraelských,

8 Vše vládnoucích mečem, vycvičených v boji,
z nichž jeden každý má svůj meč při boku svém
z příčiny strachu nočního.

9 Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z dříví
Libánského,

10 Při níž udělal sloupy stříbrné, dno zlaté
a ponebí šarlatové, vnitřek pak jeho postlaný
milostí dcer Jeruzalémských.

11 Vyjděte a pohleďte, dcery Sionské, na krále
Šalomouna v koruně, kterouž ho korunovala
matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí
srdce jeho.

4

1 Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi
krásná! Oči tvé jako holubičí mezi kadeři tvými,
vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoře
Galád.
2 Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednoste-
jných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá
mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné ne-
plodné.
3 Jako provázek z hedbáví červeného dvakrát
barveného rtové tvoji, a řeč tvá ozdobná; jako
kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři
tvými.
4 Hrdlo tvé jest jako věže Davidova, vystavená
k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše
štítů mužů udatných.
5 Oba tvé prsy jako dvé telátek bliženců srních,
jenž se pasou v kvítí.
6 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové,
poodejdu k hoře mirrové a pahrbku ka-
didlovému.
7 Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na
tobě poškvrny.
8 Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z
Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana,
s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor
pardových.
9 Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce
mé jedním okem svým, a jedinou točenicí hrdla
svého.
10 Jak utěšené jsou milosti tvé, sestro má choti!
Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně
mastí tvých nade všecky vonné věci.

11 Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko
pod jazykem tvým, a vůně roucha tvého jako
vůně Libánu.
12 Zahrada zamčená jsi, sestro má choti, vr-
choviště zamčené, studnice zapečetěná.
13 Výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů jablek
zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu,
14 Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí,
a s každým stromovím kadidlo vydávajícím,
mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními věcmi
vonnými.
15 Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice vod
živých, a tekoucích z Libánu.
16 Věj, větříčku půlnoční, a přiď, větříčku
polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné
věci její, a ať příjde milý můj do zahrady své,
a jí rozkošné ovoce své.

5

1 Přišelť jsem do zahrady své, sestro má choti,
sbírám mirru svou i vonné věci své, jím plást
svůj i med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte,
přátelé, píte a hojně se napíte, moji milí.
2 Spávámť, a však srdce mé bdí. Hlas
milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má,
přítelkyně má, holubičko má, upřímá má; nebo
hlava má plná jest rosy, a kadeře mé krůpějí
nočních.
3 Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku?
Umyla jsem nohy své, což je mám káleti?
4 Milý můj sáhl rukou svou skrze dvéře, a
vnitřnosti mé pohnuly se ve mně.

5 I vstala jsem, abych otevřela milému svému,
a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých,
mirra tekutá na rukovětech závory.
6 Otevřelať jsem byla milému svému, ale milý
můj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla,
když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla
jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi.
7 Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě,
zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne
strážní zdí městských.
8 Zavazuji vás přísahou dcery Jeruzalémské,
jestliže byste našly milého mého, co jemu
povíte? Že jsem nemocná milostí.
9 Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó ne-
jkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé,
že nás tak přísahou zavazuješ?
10 Milý můj jest bílý a červený, znamenitější
nežli deset tisíců jiných.
11 Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho
kadeřavé, černé jako havran.
12 Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v
mléce umyté, stojící v slušnosti.
13 Líce jeho jako záhonkové vonných věcí, jako
květové vonných věcí; rtové jeho jako lilium
prýštící mirru tekutou.
14 Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení ka-
menim drahým jako postavcem modrým; břicho
jeho stkvělost slonové kosti zafiry obložené.
15 Hnátové jeho sloupové mramoroví, na pod-
stavcích zlata nejčistšího založení; oblíčej jeho
jako Libán, výborný jako cedrové.
16 Ústa jeho přesladká, a všecken jest

přežádostivý. Takovýť jest milý můj, takový jest
přítel můj, ó dcery Jeruzalémské.
17 Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen?
Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme
s tebou.

6

1 Milý můj sstoupil do zahrady své, k
záhonkům věci vonných, aby pásl v zahradách,
a aby zbíral lilium.
2 Já jsem milého mého, a milý můj jest můj,
kterýž pase mezi lilium.
3 Krásná jsi, přítelkyně má, jako Tersa, pěkná
jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci.
4 Odvrať oči své od patření na mne, nebo ony
mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz,
kteréž vídati v Galád.
5 Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když
vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po
dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné.
6 Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi
kadeři tvými.
7 Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a
mladic bez počtu;
8 Jediná jest však má holubice, má upřímá,
jedinká při matce své, nepoškvrněná při své
rodičce. Spatřivše ji dcery, blahoslavily ji,
královny a ženiny chválily ji, řkouce:
9 Která jest to, kterouž viděti jako dennici,
krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako
vojsko s praporci?

10 Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych
spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný
kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté.
11 Nezvěděla jsem, a žádost má ponukla mne
na vůz přednějších z lidu mého.
12 Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať
se, navrať, ať na tě patříme. Co uzříte na
Sulamitské? Jako zástup vojenský.

7

1 Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero
knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo
ruku výborného řemeslníka.
2 Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje;
břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím.
3 Oba tvé prsy jako dvé telátek bliženců srních.
4 Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči
tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos
tvůj věže Libánská patřící k Damašku.
5 Hlava tvá na tobě jako Karmel, a vlasy
hlavy tvé jako šarlat; i král přivázán by byl na
pavlačích.
6 Jak jsi ty krásná, a jak utěšená, ó milosti
přerozkošná!
7 Ta postava tvá podobna jest palmě, a prsy tvé
hroznům.
8 Řekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnu
vrchů jejích. Nechažť tedy jsou prsy tvé jako
hroznové vinného kmene, a vůně chřípí tvých
jako jablek vonných.

9 Ústa tvá jako víno výborné, milá pro
upřímnost, působící, aby i těch, jenž spí, rtové
mluvili.
10 Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost
jeho.
11 Poď, milý můj, vyjděme na pole,
přenocujme ve vsech.
12 Ráno přivstaneme, na vinice pohledíme,
kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek
hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě
milosti své.
13 Pěkná jablečka vydala vůni, a na dveřech
našich všecky rozkoše nové i staré, milý můj,
zachovala jsem tobě.

8

1 Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky
mé, abych tě naleznuc vně, políbila, a nebyla
zahanbena.
2 Vedla bych tě, a uvedla do domu matky své,
a tu bys mne vyučoval; a jáť bych dala píti vína
strojeného, a mstu z jablek zrnatých.
3 Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou
objímá mne.
4 Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské,
abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého
mého, dokudž by sám nechtěl.
5 Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehši
na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě;
tuť tebe počala matka tvá, tuť tě počala rodička
tvá.
6 Položiž mne jako pečet na srdce své, jako
pečetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako

smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její
uhlí řeřavé, plamen nejprudší.
7 Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto
milování, aniž ho řeky zatopí. Kdyby někdo
dáti chtěl všecken statek domu svého za takovou
milost, se vším tím pohrdnut by byl.
8 Sestru máme maličkou, kteráž ještě nemá
prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v kterýž
bude řeč o ní?
9 Jestliže jest zed, vzděláme na ní palác
stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami
cedrovými.
10 Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem
byla před očima jeho, jako nacházející pokoj.
11 Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto
pronajal strážným, aby jeden každý přinášel za
ovoce její tisíc stříbrných.
12 Ale vinice má, kterouž mám, přede mnou
jest. Mějž sobě ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě stě
ti, kteříž ostříhají ovoce jejího.
13 Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, přáteléť
pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se.
14 Pospěš, milý můj, a připodobni se k srně
nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písma Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 13 Jun 2025 from source files dated 13 Dec 2023
d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900